

Profeten Joel og endetiden - Leksjon 5 (fortsettelse) Bibelforum

Av DAG RISDAL

Dommen over Guds folks fiender (3, 6-21)

Vers 6: Før vi hører om den store dommen over Guds folks fiender, får vi et glimt av frelse og seier for Guds folk. Her i vers 6 ser vi igjen et eksempel på det "profetiske perspektiv", det vil si at flere hendinger i frelseshistorien sees som topper bortover synsranden.

Det babylonske fangenskap for Judas og Jerusalems innbyggere opphørte i 538 f.Kr. Da fikk de sin *nasjonale* frihet tilbake. Men dette er et bilde på den *åndelige* frigjøringen i Kristus: "Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri" (Joh 8,36).

Med andre ord: Opphørelsen av det babylonske fangenskap og inngangen til frelsen i Jesus Kristus sees her i ett perspektiv. Men dette peker enda lenger fremover, nemlig til håpet om at "skapningen skal bli frigjort fra trelldommen under forgjengeligheten, og nå fram til Guds barns frihet i herligheten" (Rom 8,21).

*

Her i Joel 3,7ff. trekker profeten inn illustrasjonen av *Herrens dag* gjennom det som hendte i *Josafats dal* (v 7 og 17) - til beskrivelse av den siste, avgjørende fasen av kampen mellom Guds rike og den samlede verdensmakt.

Josafat var en gudfryktig konge i Juda, som levde like før profeten Joel. Navnet Josafat betyr "*Herren har dømt*" og *Josafats dal* (Joel 3,7.17) blir derved symbolet på Herrens dom og avgjørelse. Når det her understrekes at det er en *dal* (v 7 og 17), vil profeten ha sagt at slaget *ikke* finner sted på en slette hvor fienden lett kan slippe unna, men i en dal der de bliver tvunget til et *endelig* og *avgjørende* slag. Det finnes ingen fluktmuligheter.

I 2 Krøn 20 berettes det om en stor fiendehær (av moabitter og andre hedningefolk) som slår seg sammen til krig mot kong Josafat.

Det er beretningen her i 2 Krøn 20 - om *Herrens krig* mot og seier over Israels tre-dobbelte fiende. Se 2 Krøn 20, 3-4; 12-15 og 20-26. Dette er meget trosstyrkende lesning!

For i den *åndelige* strid Guds forløste barn står i, har også vi en tre-dobbelt fiende, nemlig djevelen, kjødet og verden. Og i den åndskampen har Jesus allerede *vunnet* det store slaget - nemlig på Golgata kors: "Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset. Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset" (Kol 2, 14-15).

*

Den strid som utkjempes her i 2 Krøn 20 har noe av samme vesen. Det er Herrens strid: "...Hør etter, hele Juda og dere Jerusalems innbyggere og du kong Josafat! Så sier Herren til dere: Frykt ikke! Denne store hæren skal dere ikke være redde for. For denne krigen er ikke deres, men Guds" (2 Krøn 20,15).

Dette var altså "Herrens krig", da han dømte – ikke bare Israels fiender – men Gudsrikets fiender.

Ut fra hendingen i Josafats dal, ser profeten tre typiske trekk ved Herrens dag, den endelige: Det blir en *avgjørelsens* dag (3,-4). Sml. 2 Krøn 20,12.

Dagen maner til sann *omvendelse*(3,5). Sml. 2 Krøn 20,3-4.

Herrens dag blir for de troende *en gledens dag* (3,21-22). Sml. lovprisningen og gleden i 2 Krøn 20, 26-27.

Og på samme måte som Moabittene led et avgjørende nederlag under kong Josafat, slik skal Israels fiender lide det store nederlag i endetiden.

Apostelen Paulus utbryter: "Hva skal vi da si til dette? Er Gud for oss, hvem er da imot oss?" (Rom 8,31).

*

Denne senere historie kan muligens bekrefte en viss grad av oppfyllelse av disse profetier. Men *tyngdepunktet* i det profetiske budskapet bør *ikke* legges på folkenes navn og de historisk-geografiske betegnelser (v 9-24).

Det vesentlige her i Joel 3 er det *endetyperiske*. Det dreier seg om Guds folks fiender og motstandere i endetiden, uansett navn og folk. Disse fiender skal en dag få sin endelige dom. Det skal bli et *avgjørende* slag, men resultatet blir Guds rikes endelige seier over verdensmakten - og ikke minst seier over den åndsmakt som står bak verdensmakten. «Nå holdes det dom over denne verden. Nå skal denne verdens fyrste kastes ut» (Joh 12,31).

Et annet og viktig perspektiv ved denne *Guds dom* over hedningene må nevnes (3,7.17). Dommen har å gjøre med folkeslagenes forhold til Israel og verdens forhold til de kristne (sml. 1 Mos 12,2-3). Gud lar "deres gjerninger faller tilbake på deres eget hode" (v 9 og 12). "Far ikke vill! Gud lar seg ikke spotte! Det et menneske sår, skal han også høste" (Gal 6,7-8).

Nå er det uten tvil vesentlig å være klar over at bruken av ordet *hedningefolk* (v 7 og 17) ikke sikter på slike som lar seg frelse, men folk som har stilt seg *fiendtlig* til Israel og til de kristne.

*

Enkelte fortolkere mener at den "Herrens krig" mot hedningefolkene som skildres her i Joel 3,7-19 har mange likhetstrekk med det store slaget ved Harmageddon, som beskrives i Åp 16,12-14. I begge tilfeller skimter vi et klart endetidsmønster. Det er noe endegyldig ved dommen, som har med verdens undergang å gjøre. *Sigden* er et domsredskap som Herren bruker (v 18). Den er høstens og dødens symbol. Guds vredes vinperse er full (Åp 14,14).

Vers 21: *Sion* betegner her *Herrens trone*. Samtidig er Sion stedet for Herrens åpenbaring. Det er fra Sion den profetiske forkynnelse og det formanende vekkerrop utgår i endetiden! Sion gir tilflukt og vern for dem som søker frelsen i Jesus. "Men dere er kommet til Sions berg, til den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem, til englenes myriader" (Heb 12,22).

*

Budskapet i Joel 3,3-21 minner mye om Herrens *dobbelte* handlemåte i 2 Mos 14, nemlig hendingen ved Det Røde Hav. Den gang førte det til *undergang* for egypterne og til *frelse* for Israels folk. Dette mønster skal gjenta seg i endetiden - bare med mye større dimensjoner. På Herrens avgjørende dag vil det bli en *dom* over verdensrikene og denne verdens fyrste, og det bliver en frelsens dag for Guds folk og troens barn.

I virkeligheten er dette et bilde på den ytterste dag - HERRENS DAG – og Jesu gjenkomst (2 Pet 3,10-13). Da blir det himmel eller helvete – evig frelse eller evig fortapelse - alt etter den enkeltes forhold til Jesus, Guds Sønn: "Den som tror på Sønnen, har evig liv. Men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham" (Joh 3,36). Og i begge slag tvinges det til *avgjørelse*. "Skare på skare samler seg i avgjørelsens dal. For nær er Herrens dag i avgjørelsens dal" (v 19).

Det store skillet settes mellom *Guds folk* og *verdensfolkene*, mellom *Guds rike* og *Satans rike*. Derfor "avgjørelsens dal" (v 19). Vi stilles uavlatelig på valg! Og til syvende og sist står valget mellom sannhet og løgn, mellom lys og mørke, mellom Kristus og Antikristens ånd. Utfallet av avgjørelsen får enorme følger: Evig frelse og salighet eller evig undergang og fortapelse.

Guds-rikets herlighet skal følge etter denne dom (3,22-26)

Vers 22: Kjennskap innebærer personlig erfaring (Joh 17,3). Men i slutten av verset, synes vi å være like foran himmelens port: "Og Jerusalem skal være et hellig sted. Fremmede skal aldri mer trenge seg inn der" (v 22).

Dette minner faktisk om beskrivelsen av "det nye Jerusalem" (Åp 21-22). Her lyder det også: "Og intet urent skal komme inn i staden, og ingen som farer med styggedom og løgn, men bare de som er innskrevet i livets bok hos Lammet" (Åp 21,27).

Vers 23: Gjennom denne skildringen som her blir gitt, er det grunn til å spørre: Befinner vi oss nå på jorden eller er vi nådd frem til herligheten i det himmelske Jerusalem?

Den kilde som veller frem fra Herrens hus kan også være et bilde på den rikdom og velsignelse som evangeliet fører med seg - både åndelig og timelig (materielt). Sittims dal betyr "dalen med akasietre" eller Akasiedalen. Meningen er vel den at det tørre ufruktbare land skal ved denne kilde gjøres frodig og rik. Vi kan gjerne tenke på den rikdom og velsignelse som misjonen blant folkeslagene har ført med seg.

Samtidig er det noe ved selve *evangeliet* som minner oss om herligheten i himmelen. Jesus taler om dette: "Den som tror på meg, som Skriften har sagt, fra hans indre skal det flyte strømmer av levende vann. Dette sa han om den ånd som de skulle få som trodde på ham..." (Joh 7,38-39).

Det Jesus her lover og sier kan faktisk minne om velsignelsen i det evige herlighetsrike.

Joels bok slutter med *Guds seier*: "...Og Herren bor på Sion" (v 26). For i den åndelige strid som Joels bok (og hele Skriften) skildrer, dreier det seg *ikke* om en kamp mellom to jevnlike parter. Nei, Kristus - Guds Sønn - har seiret på korset på vegne av oss over denne verdens makter og myndigheter. Det store generalslaget er allerede avgjort.

I endetidsfasen skal det bli synlig for alle parter at Gud i Kristus har vunnet en evig seier - for at troens barn skal vinne "frelsen i Kristus Jesus med evig herlighet" (2 Tim 2,10).

Av den grunn går all pris og takk og ære til Lammet - "fordi du ble slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud" (Åp 5,9).

Og det passer å avslutte med Åp 14,1: "Og jeg så, og se: Lammet stod på Sions berg. Sammen med det var de hundre og førtifire tusen, som hadde Lammets navn og dets Fars navn skrevet på sine panner."

(Forts. i neste nr.)

(Nr 7 af 9 om profeten Joel ved Dag Risdal – bragt i Bibelsk Tro 4/1997 – Shafan 07-08-21)